

Внутрішня політика Наполеона полягала в укріпленні його особистої влади як збереження результатів революції: громадянських прав, прав власності на землю селян, а також тих, хто купив під час революції національну власність — тобто конфісковані землі емігрантів та церкви. Забезпечити все це повинен був цивільний кодекс, який увійшов в історію як кодекс Наполеона.

Наполеон провів адміністративну реформу, створивши інститут підзвітних владі префектів департаментів та супрефектів округів. В міста та села призначались мери. Було створено державний Французький банк для збереження золотого запасу та емісії паперових грошей (1800), нейтралізована система збору податків.

Адміністративні та правові нововведення Наполеона заклали основу сучасної держави, а багато з них діють до сьогодні. Саме тоді було створено систему середніх шкіл – ліцеїв та вищих навчальних закладів. Усвідомлюючи важливість впливу на суспільну думку, Наполеон заклав 160 із 173 паризьких газет, а ті, що залишилися, поставив під контроль влади. Було створено потужну поліцію і розгалужену таємну службу. Наполеон уклав конкордат з папою Римським (1801). Рим визнав нову французьку владу, а католицизм був оголошений релігією більшості французів. При цьому свобода віросповідання зберігалась.

Призначення єпископів та діяльність церкви ставились в залежність від держави.

В зовнішній політиці Наполеон прагнув забезпечити військово політичну і економічну гегемонію Франції в Європі, здобути перемогу в боротьбі з Великобританією за світове торговельне і колоніальне панування. В ході війн з антифранцузькими коаліціями держав (в різні періоди в коаліціях брали участь Австрія, Великобританія, Пруссія, Росія, Швеція) французька армія під командуванням Наполеона здобула перемоги під Маренго (1800), Аустерліцем (1805), Єною (1806), Ваграмом (1809), внаслідок яких територія наполеонівської імперії охоплювала фактично всю Західну і Центральну Європу.

Наполеон планував безпосередню висадку на Британські острови, але на морі Англія була сильніша. При Трафальгарі французький флот був знищений англійським під командуванням адмірала Нельсона (1805). Однак місяць по тому під Аустерліцем (нині Славков, Чехія) Наполеон завдав нищівного удару об'єднаним австрійським і російським військам.

Злякавшись зростання впливу Франції, проти неї виступила Пруссія, але була швидко переможена (Йена, 1806), французькі війська увійшли в Берлін. Російські війська завдали великих втрат французькій армії в битві під Ейлау (1807), але програли при Фрідланді (1807).

У результаті війни до складу Франції увійшли території Бельгії, Голландії, північної Німеччини, частини Італії. На іншій частині Італії, у центрі Європи, в Іспанії (1809) були створені залежні від Наполеона королівства, де правили члени його родини. Пруссія і Австрія були змушені укласти з Францією союз. Це зробила також і Росія (Тільзитський мир, 1807).